

ХАРЬКОВ — ГОРОД ЦВЕТОВ

Фото Василия ГОЛОСНОГО

ЯРКИЙ МНОГОЦВЕТНЫЙ ПАВЛИН С СЕМИМЕТРОВЫМ ХВОСТОМ И ЧЕТЫРЕ БАБОЧКИ ПОЯВИЛИСЬ НА СОБОРНОМ СПУСКЕ. В ЦЕНТРАЛЬНОЙ ЧАСТИ ГОРОДА ГОРОДСКИЕ ОЗЕЛЕНИТЕЛИ СОЗДАЛИ НОВЫЕ АРТ-ОБЪЕКТЫ

Олеся Гуцель, ландшафтный дизайнер СКП «Харьковзеленстрой» сообщила: «Бабочки выполнены из металлических конструкций. Их наполнили землёй и высадили цветочную продукцию: тагетис и различную петунию, всевозможных оттенков. Серединку заполнили инертным материалом — белой мраморной крошкой. Голову и туловище павлина выполнили из металлического каркаса, обшитого искусственным самшитом. А хвост — из цветочной продукции. Тагетис, петуния малиновая, бургунди, ярко-сиреневая, красная. И окружили всё альтернантерой зелёной, чтобы поддерживать петунию и придавать чёткую форму».

Всего на эти 5 инсталляций, добавляет Олеся Гуцель, ушло около 7000 различных растений. На сегодняшний день по городу озеленители успели установить 15 арт-объектов.

Еще один арт-объект разместился ниже, рядом с лестницей, в Покровском сквере. Большой зеленый фотоаппарат. Раньше, говорят дизайнеры профильного городского КП, они выполняли подобные работы из живых декоративно-лиственных растений. В этом году перешли на искусственные, и этому есть объяснение.

«Приходилось их восстанавливать практически каждый день — люди вырывали цветы. Поэтому и решили использовать искусственный самшит. Но, вы знаете, ситуация не меняется. Всё равно инсталляции портят. Только вчера установили, а уже пообрывали листья. Приходится его опять заново ремонтировать. И так со всеми инсталляциями. Не знаю, зачем это надо. Хочется, конечно, обратиться к людям, чтобы бережно относились к красоте и труду. Потому что мы стараемся, чтобы люди приходили и фотографировались, но не вредили. Пожалуйста, берегите наш труд!» — обратилась к горожанам Олеся Гуцель.

ПАРАЛЕЛЬНО ГОРОДСКИЕ ОЗЕЛЕНИТЕЛИ РАБОТАЮТ НАД СОЗДАНИЕМ МНОГОУРОВНЕВОЙ КЛУМБЫ НА СКЛОНЕ ПО УЛИЦЕ НОВГОРОДСКОЙ

Сначала был установлен металлический каркас, на нем закреплено 920 полусфер, «чешуек», как их называют коммунальщики. После наполнения специальным грунтом начали процесс высадки растений. «Будет высажено около 20 000 различных цветов. Колеусы и петунии всевозможных оттенков. Тагетис — лимонный, жёлтый, оранжевый. Герань ампельная, герань зональная, катаранстус трёх видов. Ахерантес, ирезина и всевозможные декоративно-лиственные растения. Размер клумбы — 78 метров в длину и 6 метров в высоту. Люди, которые будут проезжать тут, а также школьники будут видеть такую яркую композицию, такие цветы и настроение у них будет улучшаться!» — рассказывает Олеся Гуцель. По ее словам, цветы укоренятся и разрастутся, цветник заиграет во всей своей красе, как и другие, которые уже радуют горожан и гостей Первой столицы. «Засажен сад Шевченко, проспект Науки в стадии завершения, проспект Независимости, проспект Гагарина. В этом году, помимо обновленной круглой клумбы, у нас появились также знаковые клумбы «Мы любим Харьков» на склоне Деревянко и на Полтавском шляхе. На проспекте Независимости есть «Тёщин язык», там высадили лимонный тагетис змейками. На тематических цветниках около 1 100 000 цветов. По всему городу высажено чуть более 2 000 000 цветов. Работы продолжаются, мы очень стараемся. Тем более когда люди подходят и благодарят, довольные, настроения работать ещё больше. И мы хотим сделать наш город ещё краше. Ещё порадуем вас и удивим!» — отметила она.

ГАСТРОЛИ ТЕАТРА ФРАНКО. ПРИГЛАШЕНИЕ К КЛАССИКЕ

Вера НАДЕЖДИНА

Как говорят в народе, в старые добрые времена театры из других городов, и из столиц тоже, приезжали на месяц. Сейчас если привозят 3—4 спектакля, уже считается — гастроли. Именно такие гастроли состоятся в Харьковском театре украинской драмы имени Тараса Шевченко. С 19 по 26 июня здесь даст 4 спектакля самый главный театр Украины — Национальный театр имени Ивана Франко. Но, пожалуй, даже не в таком статусном названии дело, а в том, что во все времена, при всех режиссёрах, директорах и руководителях минкульта Театр Франко — это стиль, вкус и прекрасный украинский язык. Начиная с артикуляции, продолжая транскрипцией и заканчивая логическим ударением в построении фраз, мелодикой правильной красивой украинской речи. Одно слово — школа!

Прима театра — Наталья Сумская будет в харьковском телеэфире 12 июня. Но предварительно согласилась дать интервью «Харьковским известиям».

— Звичайно, я дуже хочу сердечно привітати харків'ян — чудових глядачів, патриотів, людей, які люблять своє місто, свою країну, своє мистецтво і мистецтво гастролерів, — розповідає Наталя В'ячеславовна. — Я завжди була щаслива приїжджати сюди, до Харкова, з іншими виставами. Так, ми вже знайомі також і по кино, і по телебаченню, а от саме з виставами, з якими приїдемо зараз, ще не були. Це будуть «Кайдашева сім'я», «Синьор з вищого світу», «Дорога Памела» і «Три товариші». Не можу не сказати декілька слів про виставу «Кайдашева сім'я», бо це класика українська, яка ось уже 12 років поспіль іде в національному театрі, і я просто належу до тих щасливих актрис, що залучені до вистав, на які ніколи нема зайвого квитка. Я цим тішусь, це вилике акторське щастя.

— Наталья Вячеславовна, нет ли среди этих четырёх спектаклей для Вас особенного?

— Так, «Синьор з вищого світу» — особлива вистава в моїй біографії, тому що свого часу до Києва цю п'єсу привіз український драматург, тоді популярний дуже, Олександр Корнійчук — є така чутка, — і вона почала своє життя саме зі сцени Національного театру імені Франка. Чудовий переклад італійської п'єси тоді зробив відомий український викладач Віль Григорович Гримич, чії традиції підтримуються. Нещодавно ми святкували 90-ліття маестро. Його переклад дуже-дуже хороший, дуже сценічний, гарно вимовляється, і, головне, сама п'єса, ситуація, яка зображена італійцями, настільки досконала, що грати цю п'єсу неймовірно приємно і зручно. Вона написана органічно, вдало, без помарок і без запинань. Ми її граємо, якщо подивитись на мою творчу біографію, і на репертуар театру, то років 35 загалом, ні, навіть більше — 37! Бо в ті роки, коли вона вперше з'явилась на нашій сцені, я грала дівчинку — Фірелу. Далі ця вистава знайшла друге життя в театральній компанії «Бенюк і Хостікоєв», де вся наша акторська родина брала участь, і на всіх найшлися ролі. І вже третє дихання цій виставі в Театрі Франка надав як режисер Хостікоєв, в такому вигляді вона йде років 5, а може й менше, тому що ми граємо і не помічаємо, як роки летять. Головне, що, ось буквально кілька днів, як відбувся 80-й показ цієї вистави. В Києві взагалі на ній завжди повні зали, карколомні події, що на сцені відбуваються, нікого не залишають байдужим, і брати в ній участь — справжня насолода, а я тут виступаю вже в ролі тітоньки Матільди. До слова сказати, той фільм, який мав місце свого часу, менш вдалий, а ось сценічне втілення, на мою думку, і думку глядачів, так міцно збудована п'єса, що актори купаються в ній. Це велика школа — і для молодих, і для зрілих акторів, тому що дуже гарно виписані ролі, і такі ролі грати, а коли гарно грати — тоді вистава матиме успіх. І нам дуже приємно везти цю виставу до харків'ян.

— Наталья Вячеславовна, очень известные, маститые режиссёры утверждают, что спектакли долго не живут, вернее, не должны жить. Они стареют, ветшают и перестают быть интересными...

— Мушу заперечити тим промовцям, які кажуть, що вистава не може жити довго. Депресивна вистава, вистава-експеримент, вистава-лабораторія може й не живе довго, а та, в якій люди для себе черпають джерело наснаги, джерело почуттів, джерело вражень, настрою, тут можна посперечатися. Потім, люди ж переповідають одне одному, ідуть і ідуть подивитися те, що там перші глядачі побачили для себе. Працює і сарафанне радіо, і накручується такий ком, який котиться і котиться, і люди вже знають, на що ідуть, розповідають, радять, купують на подарунок квитки своїм друзям. Я знаю цю схему, тому що про неї мені розповіли мої шанувальники, і люди постійно ідуть на цю виставу, ідуть на певних акторів. З іншого боку, вистава зазвичай іде, ну, в кращому разі раз на місяць, будемо казати, попри літо раз десять на рік, і цього мало! Глядачів багато, треба ще рік, і ще два — це буде тридцять, і так щороку. А я належу до тих артистів, які беруть участь у виставах-довгожителях, і турбуюсь про те, щоб моя вистава трималась тієї схеми, яка була закладена. Звісно, вона набуває життєвости. Я вже просто живу в тій ролі, і тому вистава теж живе. Звичайно, за нею треба слідкувати, щоб вона була витримана, не порушувала якихось завдань, а те, що вона довго може повнокровним життям жити, залежить і від нас, акторів, і від глядачів. І навіть не можу сказати, від кого більше. А взагалі в нашому театрі не одна вистава-довгожитель, наприклад, «Кин-IV» іде 20 років, ось нещодавно був його ювілей, а «Швейк» — 23. Якщо ці театральні хіти досі припадають до серця, до смаку глядачам, їх цікаво бачити і подорожувати разом з їх героями, і самі вони, як то кажуть, ідуть на аншлагах, то чому б їм не продовжувати життя? Просто ними треба опікуватись, ну мабуть, як живою істотою.

— С такой позицией трудно не согласиться.

— Я може помиляюсь, але мені здається, що не була в вашому місті років 10, а може, ще більше, і здається, що був цілий репертуар, який ми привозили, були масштабні, великі гастролі, не пригадаю, ну минають роки... Розумію тільки, що треба знову приїжджати, тому дуже рада зустрічі із дорогими харків'янами.

— Вы не ошибаетесь! И, как говорится, спасибо, что вспомнили. Только было это не 10, а почти 20 лет назад. Не знаю, как другим, а мне больше всего понравился и от этого запомнился спектакль — вечная история о прекрасной леди, где Вы были Элизой Дулиттл, а Ваш супруг — мистером Хиггинсом. Тогда в городе почти всё было по-другому: не лучше, не хуже, просто по-другому... но гастроном рядом с театром функционировал допоздна и полтруппы бегало туда за какой-нибудь снедью, при этом жаждущие увидеть знакомых актёров поближе и пообщаться с ними небезуспешно их здесь подкарауливали. И несколько Ваших автобусов стояли вдоль узкой улицы Рымарской прямо напротив школы, где училась Людмила Гурченко, теперь это гимназия ...Нет, всё, как было 20 лет назад, не обещаю, но в городе Вас ждут. Приезжайте!